РІК 1935. Березень Ч. III.

ПЕРЕМИСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ ВІДОМОСТИ

ЙОСАФАТ КОЦИЛОВСЬКИЙ

БОЖОЮ МИЛІСТЮ І БЛАГОСЛОВЕННЯМ СВ. АПОСТОЛЬСЬКОГО ПРЕСТОЛА

ЕПИСКОП

ПЕРЕМИСЬКИЙ, САМБІРСЬКИЙ І СЯНІЦЬКИЙ

ВСЕЧЕСНОМУ ДУХОВЕНСТВУ Й УСІМ ВІРНИМ ЕПАРХІЇ МИР В ГОСПОДІ І АРХІЄРЕЙСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ!

Вступаємо в освячений час Великого Посту. В тому часі відчуваємо якусь особливу потребу скріпити працю над обновою нашої душі, частіше спішимо на богослуження, радо слухаємо страстних проповідей, розважуємо вічні правди, приступаємо до св. Тайн та робимо спасенні постанови на булуче життя. Так робимо кождого року, бо до цього заохочує нас св. Церква, а миж її слухняні діти, свідомі того, що вона самим Христом поставлена для нас единою непомильною Учителькою життя, яка нічого іншого не бажає, як лиш того, щоби нас найпевнішою дорогою довести до вічного щастя. У Великому Пості ми в особливіший спосіб відсвіжуємо і затіснюємо нашу лучність з св. Церквою, уважніше прислухуємося до голосу її зверхників та стараємось більше зі себе дати для Бога як звичайно, більше молитви, більше умертвлення і добрих діл. Хто в силі счислити ті ласки неба, що їх рікрічно здобуває

праведна християнська душа підчас Великого Посту? Кілько закаменілих грішників, наче ті загублені вівці, кождого року в тім часі вертають до Доброго Пастиря і ратують душі перед вічною загибіллю? А кілько терплячих душ опускає завдяки нашій набожности чистильні муки? Якби нам було дане все те знати і бачити, то щойно тоді ми зуміли б належно оцінити благословення Великого Посту.

Якщо кождого року у Великому Пості св. Церква роздає вірним несчислимі ласки і дари Неба, то щож сказати про сегорічний піст, який припадає ще на час великого Ювилею Відкуплення? Цей блажений час повинні ми — Дорогі Браття і Сестри в Христі — перевести в особливішім скупленні духа. Цього домагаються від нас не лиш кінцеві дні великого Ювилею але також виїмково тяжкі обставини, серед яких приходиться працювати нам служителям Церкви над вами і вам самим над вашими власними душами.

Щоби гідно перевести покутний час Великого Посту, до цього треба відповідно підготовити душу. Тим приготованням нехай стане розважання самого акту покути опертого на покорі, який має бути основою і провідною зорею всієї нашої праці над собою, наших молитов, умертвлень і добрих діл.

В евангелії св. Матея читаємо про перший виступ Ісуса як Учителя. Якіж були перші слова Його науки? Ось вони: »Покайтеся, бо наблизилося царство небесне!« (Мат. 4, 17). В тих словах мусить скриватися дуже важна для нас правда, коли вони удостоїлися бути першими в святих устах Ісуса, тому зміст їх треба глибше розважити. Перед тим однак вернім на хвилю до Предтечі Христового, св. Івана Хрестителя. І про нього читаємо у тогож евангелиста Матея, що навчаючи над Йорданом, кликав голосом вопіючого в пустині: »Покайтеся, бо наблизилося царство небесне! (Мат. 3, 2). З того бачимо, що в акті покути скривається якась дуже велика мудрість Божа і якийсь першорядний обовязок релігійного життя християнина. Так є — Дорогі Браття і Сестри — поправді, без духа покути, що до нього завзивають і Спаситель і Його Предтеча, не має і не може бути правдивого релігійного життя.

В чомуж лежить цей дух покаяння і чого він від нас

жадає? Джерела покаяння треба шукати в християнській покорі. Є це свідомість нашої слабосилости і маловартости перед Богом, свідомість того, що всі наші навіть найкращі в наших очах діла є поправді маленькі і незначні, що на шляху прямування до Бога нашої найвисшої цілі, ми стоїмо далеко від других, що у всьому що добре і спасенне творимо, потребуємо необхідно помочі Божої ласки. А якщо ми такі маленькі в ділах згідних з Божою волею, то щож сказати про наші злі вчинки, про злобне ломання Божої волі, про гріх? Тут уже ми зовсім не малі а таки справді великі але великі в злому, в безаконнях. Бо щож може бути гірше в світі, як ломання Божого закону? Коли люди за нарушення своїх змінчивих і кривдячих законів так страшно пятнують винних, то щож думати про нужденну судьбу сотворіння, яке важиться ломити волю Найвисшого Творця, закон вічний і незмінний?

Тільки покірній душі дає Бог ласку бачити вірний образ власного гріховного стану. Під подихом цеї божеської чесноти покори родиться в душі щирий жаль ізза нанесеної Богу обиди, а враз з жалем рішуче бажаньня направити сподіяне зло. Оком віри вона бачить себе в приявности Бога, перед котрим ніякий, навіть найменший вчинок не може скритися, і знає, що ніяке зло не кінчається на землі, а сягає ген далеко у вічність. Чогож тоді обманювати себе і не визнати вини перед Богом, не осудити себе саму? Одначе на висоту самоосудження може піднестися тільки покірна душа, що осудивши себе піде далі по Богом вказаній дорозі: в св. Тайні Покаяння змиє свої гріхи й у той спосіб переступить найважніший поріг, щоби відзискати втрачену ласку враз з правами Божого дитинства. Щойно тут починається надприродне життя праведної душі. Вона свідома того, що поза собою має хиба зло, а в переду перед собою хиба самі можливости: або великих подвигів, або поновних упадків. Знає, що такі упадки прийдуть неминучо, якщо вона задоволиться осягненим станом першої ласки і піде на передчасний супочинок, бо на дорозі праведности нема спочинку тільки безнастанний рух вперід, поспішний біг навздогін. В світлі покори побачить вона, скільки зла треба направити покутними ділами, щоб бодай участи затерти пятно своїх упадків у вічности та надоложити Богу за сподіяні гріхи. Перед нею

стелиться безмежна дорога совершенства і святости. Вона наче з просоння протирає очі і бачить щораз то нові і більш приманливі можливости служити Богу через виконування Його святої волі спершу у більших а згодом у менших ділах аж до найдрібніших, до повного самовіддання Богу з любови до Него. Перед нею відчиняються інші світи, вона бачить те, чого не бачила до тепер у грісі, розуміє правди які були перед нею закриті давніше.

Ось вам, Дорогі Браття і Сестри, чудо християнської покори і духа покути, ось правильна дорога душі, яка прямує до Бога. Коби Господь Милосерний дозволив кождому з нас в часі сего блаженного часу Великого Посту відбути таку дорогу і ніколи не зійти з неї. Коби допоміг визбутись наших гріхів, направити сподіяне зло та прямувати по дорозі чесноти і добрих діл на самі вершини досконалости! Коби подав нам ласку покути!

З дотеперішнього розважання бачимо, що на початку покутної дороги поставив Бог чесноту покори. І справді, без покори нема покаяння. Тому на здобуття і плекання її в наших душах треба нам звернути особливішу увагу. Нехай сам Христос Господь буде нам тут Учителем покори усім Своїм жертвенним життям, діяльністю, а головно Своїми страстями і смертю.

Роздумаймо лише таке: Сам Бог стає чоловіком, приймає найбільші недостатки, найприкріші пониження і найчорнішу злобу, на яку тільки може здобутися світ виключно задля того, щоби чоловіка вчинити щасливим, того чоловіка, який не лиш один раз в раю знехтував Його святу волю, але й пізніше до кінця світа безнастанно буде її нехтувати. Правдивий Бог живе як найбідніший поміж бідними, пристає з погордженими, робить їм богато добра і за це дозволяє себе оклевечувати, в мовчанці приймає несправедливий присуд на смерть, надлюдські муки, терневий вінок, а вкінці найбільш соромну смерть на хресті. Найвірніші други відрікаються Його, злоба ворогів ликує. Чи можливі більші терпіння? А серед того Ісус прощає ворогам і ще молиться за них. Чи можлива більша покора! Ні! На таке міг здобутися хиба Той, хто був не лиш чоловіком, але й Богом рівночасно.

Неменшу ціну признає Спаситель цій превеликій чесноті в зустрічі з людьми. Він помилував грішного митаря

тільки за його покору, таксамо жінку грішницю, блудного сина і розбійника на хресті. Покірних рибаків з Галилеї приймає в ряди найблизших другів і робить їх переємниками Свойого Діла на землі, а відкидає гордовитих фарисеїв. Брак покори це найбільша перешкода до того, щоб увійти до Царства Божого, бо »Бог гордим противиться, а смиренним дає благодать«.

Слідом за Ісусом ідуть відтак Апостоли, які не чваняться ні мудрістю, ні даром чудес, а власною немічю. Терпіння ради Христа вважають собі щастям, упокорення від людей приємністю, з радістю приймають мученичу смерть. А перший з поміж них св. Петро навіть в хвилині смерти не забуває виявити подиву гідний приклад цеї великої чесноти, коли вважав себе негідним вмирати на хресті так як Спаситель і звелів себе розпняти головою вниз.

Про покутні подвиги та покору Святих і праведників пізніших часів не ма що й згадувати. Богато про це оповідають життєписи Святих, хоч і в них небогато записано, бо Святі крилися зі своїми умертвленнями, щоб другі їх не хвалили та розбуджували в них самих жажди пустої слави. Тому то вони тікали від світа. Св. Франц з Ассізі на протязі цілого Великого Посту не принимав корму, та нарочно зїдав трохи хліба, щоби не стати на рівні зі Спасителем, який через сорок днів нічого не їв у пустині. Дуже високо в духовному життю поступали пустинники, які цілими роками переводили час на молитві, пості і найтяжших умертвленнях. Декотрі з них за життя одержували надзвичайні ласки і дари від Бога. Коли один з тих праведників звірився раз другому, що він бачив ангелів небесних, то цей скартав його словами: Щасливий той, хто бачить свої гріхи, бо тільки такий може здобутися на акт покути і ступити на дорогу совершенства. Висота праведности і духовного поступу міриться чеснотою покори. Чим більше в кого покори, тим висше стоїть він у совершенстві, тим висша його вартість перед Богом.

»Будьте совершені, як Отець ваш небесний є совершений!« — каже Спаситель. (Мат. 5, 48). Ці Його слова відносяться до всіх людей усіх часів. Він не домагається від нас якихсь надзвичайних подвигів, бо не кожному дарував Бог потрібні до цього таланти, а жадає одного: щоби ніколи не вдоволялися осягненим станом праведности,

а заєдно вважали себе негідними перед Богом, а наші діла маловартними. Бог сам дав нам недосяжний приклад покори і від нас її домагається. Тільки на тій дорозі можемо і маємо обовязок ставати подібними нашому Спасителеви і ця дорога є кожному доступна без виїмку.

Моїм бажанням — Дорогі Браття і Сестри — було розбудити в вас духа покути і повчити про незвичайно велику вагу чесноти покори в духовнім життю. Боюся однак, чи не заслабі ці мої слова, щоби могли осягнути таку високу ціль. Тут більше ділає Божа ласка. Тому прошу Бога, щоби доповнив недостачі моїх слів Своєю святою ласкою, щоби розяснив вам те, що неясне, та загрів вашу волю до шляхотного чину, до внутрішної праці над собою. Сказав колись Христос на початку Своєї учительської діяльности »Покайтеся, бо наблизилося царство небесне!« В часі Великого Посту отворені перед нами на розтіж двері Божого Царства з усіми богацтвами небесних дарів. Сам Небесний Цар запрошує нас до Себе, переємниця Його тіла на землі св. католицька Церква помагає нам користати з цих великанських благ неба. Перед нами всього одна брама, покаяння та одна простіська дорога христіянської покори.

Нехай Господь Милосерний проважить вас Дорогі Епархіяни по спасенній дорозі покаяння в часі сегорічного Великого Посту, Син Божий нехай облегчить ваші тягарі і осолодить терпіння лютого часу, а Дух Святий нехай освячує вас безнастанно своєю благодаттю. — Амінь.

† ЙОСАФАТ

Епп.

Поручається Всч. ОО. Душпастирям відчитати вірним повищий пастирський лист замість проповіди в найблищу неділю.

Еп. Ординаріят в Перемишлі.

Ч. 819. — Розпорядок на Великодній Час в р. 1935 і на всі пости до Великого Посту в 1936 р.

У сьогорічному Вел. Пості і у всіх інших постах треба придержуватись постанов львівського провінціонального Собору з р. 1891 (Титул XI ст. 240. О постах).

Де однак заходилаби потреба розрішення, уділяємо Всч. ОО. Душпастирам, Катихитам і Сповідникам власть, по совіснім провіренні причин при узглядненні обставин розрішати від посту, за виїмком пятниць.

Особи користаючі з розрішення відмовлять приписані молитви. Час пасхальний треває у нашій церковній провінції від понеділка І. Седмиці Вел. Посту аж до Празника Вознесення Г. Н. Іс. Христа.

Час 1900-літнього Ювилею Відкуплення кінчиться у нашому обряді в день віддання Празника Пасхи, це є по скінченні Служби Божої в середу перед Вознесенням 1935 р.

Всч. ОО. Душпастирі і Катехити доложать усіх старань, щоби як найлучше приготовити вірних до приняття св. Сповіди і Великоднього св. Причастя, а при тім дати їм також нагоду, щоби крім сего могли частіше приступити до св. Сповіди і св. Причастя в цілі доступлення Ювилейного Відпусту, при чім поновно зазначуємо, що річна сповідь і пасхальне св. Причастя не вистарчають до позискання ювилейного відпусту.

Ювилейні походи, принайменше довкола церкви, о скільки заходилаби яка перешкода відбувати їх до других церков, треба відбувати як найчастіше.

Як попередніми роками так і в сім році горячо поручаємо Всч. ОО. Душпастирям і Катехитам, щоби часто запрошували до слухання св. Сповіди чужих священиків, по належнім оголошенні цего своїм вірним у попередну неділю згл. свято.

Пригадуємо, що з ювилейної власти розрішати від папських резерватів та диспензувати від неправильностей можуть користати ОО. Сповідники супроти того самого пенітента тільки раз, коли вперше доступає ювилейного відпусту; і тільки тоді, коли від часу поширення Ювилею на цілий світ не був іншим сповідником звільнений від

папських резерватів або не доступив диспензи від неправильности.

Від гріхів і цензур задержаних Епископові можуть розрішати у сім святім часі всі ОО. Сповідники Нашої Епархії і непотребують відноситися о поручення, але самі можуть накладати відповідні покути і давати дотичні поручення.

Таксамо задержують всі ОО. Сповідники і на дальше власть привертати каючимся утрачене право petendi debitum conjugale. (гл. Перем. Епарх. Відомости з р. 1930 Ч. III ст. 56).

З Еписк. Ординаріяту в Перемишлі.

Ч. 311. Перед отриманням парохії не можуть священики нікого до себе принимати без виразного дозволу Еписк. Ординаріяту.

Тому, що деякі священики вже від перших літ свого душпастирства беруть до себе на удержання родину, через що ставлять себе у прикре матеріяльне положення і в цей спосіб утрудняють собі душпастирську працю, Еписк. Ординаріят заряджує, що на будуче кождий новосвячений священик буде міг принимати родину згл. інші особи на удержання тільки за виразним дозволои Еписк. Ординаріяту, а се аж до хвилі, доки не отримає парохії.

Ч. 820. — Речинець іспитів конкурсових о душпастирські бенефіції в р. 1935 р.

Іспити конкурсові о душпастирські бенефіції відбудуться цего року в днях 7 і 8 травня і 22 і 23 жовтня.

До іспиту конкурсового належить зголоситися на пів місяця перед реченцем іспиту.

Священики, що перший раз здають іспит, обовязані зазначити в поданню, чи і коли зложили іспит з доґматики моральної і церковного права, а перед самим іспитом предложили письменно вироблені проповіди згл. еґзорти.

Ч. 821. Речинець іспитів з доґматики, моральної і церковного права в р. 1935.

Іспити з доґматики, моральної і церковного права відбудуться цего року в днях 14 травня і 8 жовтня.

До іспиту з доґматики приступають священики висвячені

в р. 1934, до іспиту з моральної священики висвячені в р. 1933 а до іспиту з церковного права священики висвячені в р. 1932. В тих самих речинцях є обовязані приступити до іспитів зі згаданих предметів ті священики, що були до цего покликані в попередніх роках, а ще доси їх не зложили.

Вкінці пригадуеться, що священики які не зложили повищих іспитів не будуть допущені до іспиту конкурсового хиба що предложилиби умотивоване оправдання, для яких причин до згаданих іспитів не приступили.

Ч. 822 — Конкурс на опорожнені парохії.

З реченцем до 20 квітня 1935 виставляються на конкурс слідуючі опорожнені парохії:
Деканат Балигородський: 1. Горянка, 2. Загочевє, 3. Рябе.
Дек. Бірчанський: Грозьова.
„ Бориславський: Рибник.
„ Жукотинський: 1. Галівка, 2. Гвоздець, 3. Дністрик головецький.
„ Краковецький: Дрогомишль.
„ Ліський: Ліщовате.
„ Лупківський: 1. Лупків, 2. Манів, 3. Солинка, 4. Явірник.
„ Лютовиський: 1. Береги гор. 2. Поляна, 3. Хміль, 4. Царинське.
„ Підбужський: Сприня.
„ Порохницький: Крамарівка.
„ Равський: 1. Голе равське, 2. Тенетиска.
„ Розлуцький: Свидник.
„ Рудецький: Вощанці.
„ Самбірський: 1. Воля Коблянська, 2. Вольшаник.
„ Сінявський: Майдан Сінявський.
„ Старосамбірський: 1. Лінина мала, 2. Лопушанка хомина
„ Саросільський: Биличі.
„ Тіснянський: 1. Ветлина, 2. Криве ад Тісна, 3. Лопінка. 4. Терка, 5. Яблінка, 6. Яворець.
„ Турчанський: 1. Яблінка вижна.

Прошення внесені не по формі і не заосмотрені потрібними залучниками, а особливо без свідоцтва конкурсового іспиту як і ті, котріб вплинули по дни 20. квітня 1935, будуть уважані яко безпредметові.

Примічається, що Всч. ОО., що одержать презенту

на таку парохію, котра крім матерної церкви має одну або більше дочерних, зобовязуються в кожнім часі, на жадання перемиського Еписк. Одинаріяту, згодитися на евентуальне відлучення дочерних церков разом з ґрунтами.

При тім Еписк. Ординаріят повідомляє всіх Отців, наміряючих внести подання о приняття о спис на висше згадані парохії, що дотації їх і скількість ґрунтів приналежних до парохії будуть, без згляду на інституцію пароха на дану парохію, нормовані по гадці Конкордату і обовязуючих в Епархії норм за відомостю Апост. Престола.

ХРОНІКА.

Іменовання.

Ч. 149. о. Левицький Теодор, парох в Ришковій Волі — містодеканом Ярославським.

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 420. о. Качмар Михайло — Колодруби.
Ч. 396. о. Михайлів Макар — Радошиці.
Ч. 6939. о. Крупський Зенон — Тирява вол.
Ч. 419. о. Пасічинський Ярослав — Грімно.

Завідательства одержали:

Ч. 420. о. Ящевський Іван Мирон — Биличі.
Ч. 396. о. Григорович Володимир — Явірець.
Ч. 6939. о. Весоловський Петро — Манів.

Сотрудництва одержали:

Ч. 419. о. Паславський Василь упр. сотр. в Угерцях незаб.

Померли.

о. Кульчицький Семен, парох у Вощанцях 14/2 1935.
Душу єго поручається молитвам Всеч. Духовенства.

З гр. кат. Еп. Консисторії.
Перемишль, дня 4. березня 1935.

о. *Микола Грицеляк*
канцлер.

† ЙОСАФАТ
Епп.

II. ЧАСТЬ.

В справі обезпечення церков від крадежі з вломом.

„Дністер“ — Товариство взаїмних обезпечень у Львові надіслало до Еписк. Консисторії слідуючу відозву:

Богато церковного майна рік річно пропадає внаслідок вломів і крадежей до наших церков. Для вломників не істнують вже ані посвячені місця, ані посвячені предмети так, що вломи до церков стають в часах теперішної загальної деморалізації майже щоденним явищем.

Впр. ОО. Пзрохи і Завідателі мусять станути до оборони повіреного їхній опіці й завідуванню церковного майна, відповідно хоронити й забезпечити його перед непотрібними втратами, беручи під увагу також цю обставину, що в часі важкої господарської кризи справити нове церковне уряджження булоб для парохіян незвичайно утяжливе.

Тому Впр. ОО. Парохи і Завідателі подбають про забезпечення церковних дверей сильними замками й залізними штабами, про удержування добрих нічних сторожів, а передусім про негайне обезпечення церковного майна від крадежі з вломом. На випадок крадежі з вломом, обезпечена церква дістає відшкодування за вкрадені предмети і може їх знову набути без непотрібного обтяжування парохіян. В першій мірі повинні бути обезпечені від крадежі з вломом усі церковні дорогоцінности, предмети золота і срібла, чаші, свічники й інші літургійні посудини, готівка в церковній скарбоні, вартісні папери, церковне білля, вишивані чи гафтовані обруси, стихарі, ручники, хоругви, образи і т. п.

Оплата за обезпечення (премія) є невелика, бо виносить річно тільки зл. 15—25 від 1000 зл. обезпеченої вартости.

Самозрозуміло, що обезпечення церковного майна від крадежі з вломом треба заключити тільки в нашім заслуженім Товаристві взаїмних обезпечень »ДНІСТЕР« у Львові, вул. Руська ч. 20.

Цю відозву подається Всч. Духовенству до відома.

Сл. І. Хр!

ВІДОЗВА.

В Новосілках дидинських, пов. Добромиль, селі експонованім, дуже загроженім, горстка Українців католиків (100 душ, 1/3 всего населення) мусіла розпочати в 1934 р. перебудову старої, деревляної церкви. Лиш завдяки приватній жертволюбивости—бо старання о колєкту не увінчалися досі успіхом — виконано половину роботи, а дальшу призначено на 1935 р.

Однак несподівано велике нещастя стрінуло цю горстку наших вірних. Страшний буревій в ночі 25. січня с. р. зірвав дах з церкви і знищив много матеріялу, спричиняючи тисячі страт. Нещастя для убогих людей велике — тяжка журба!

В сім нещастю звертаються вони до Всч. Духовенства, а через него до всіх їх парохіян, до місцевих установ і кличуть: Поратуйте і поможіть ласкавими жертвами до відбудови церкви.

Нехай ніхто не відложить цеї відозви без жертви на святу ціль памятаючи, що доти наша земля — доки осіняють її тіни з хрестів наших церков. І чим більше лихоліття, тим більший обовязок всіх масовою дрібною жертвенністю підпомагати загрожені, рідні станиці. Збережені від заглади останугь вони живим памятником незломного в праці теперішного, українського поколїння.

За ласкаві жертви — Бог нагородить сторицею.

За Комітет відбудови:

о. Йосиф Маринович
декан і парох.

Жертви проситься слати на адресу: Гр. кат. Уряд парохіяльний в Війську (Hujsko), п. Добромиль, (для доч. Новосілок дид).